

Et møtepunkt mellom uberørt jungel og nedtagget bussskur.

Altomfattende annektering

ANMELDELSE | Tommy Olsson | 7. juni

Sabotasje: Hadde det ikke vært for at de var så figurative, kunne man kalt arbeidene abstraherte. FOTO: Dag Asle Lango

Therese Myran:

Kjøpmannsgata Ung Kunst | Trondheim

Kunst er alvorlige saker, selv om den noen ganger er hysterisk morsom – det er viktig å bli minnet på den grunnleggende nødvendigheten jevnlig. For eksempel trodde jeg faktisk at jeg visste hva som foregikk i kunstnerskapet til Therese Myran, men det gjorde jeg visst ikke likevel.

Men noe stemmer i hvert fall: Jeg visste at det handlet om en substansiell mengde arbeider, og at det som på lang avstand oppfattes som en sirlig applisering av farge rett fra tuben, i selve verket er noe i sammenhengen så uventet som ... øh, garn.

Yup, det er snirklete partier av broderi, midt i friskt malte ekspressive sabotasjer av det gjenkjennelige.

Omtale Tommy Olsson, Klassekampen 07.07.2023 "Liv", Kjøpmannsgata Ung Kunst

Jeg kunne kalt det abstraksjon, eller i det minste abstrahering, hvis det ikke var for at denne visuelle sabotasjen slår begge veier; det er ganske enkelt altfor figurativt. Selv om det skal sies at figurasjonen er fragmentert på den samme måten man river i filler et foto man har gått rundt med i lommeboka, før man med et fornærmet snufs kaster delene fra seg.

«Plutselig får du alt servert med sølvskje»

Det er frodig og tar ofte form av en mellomting mellom uberørt jungel og nedtagget bussskur, uten at det nødvendigvis likner veldig mye på noen av delene. Det jeg virkelig ikke ante noe om på forhånd, var spennet mellom melankolsk mørke og skamløs *eyecandy* som skaper dynamikken i lokalene.

Det fører til at man blir værende litt. Lenge nok til å få med seg i hvor høy grad dette handler om det materielle.

Nå er jeg slutt ikke sikker, men noe ser ut til å være malt på grov pappkartong, annet på svært dyrt italiensk akvarellpapir, og det er underveis malt på både lerret og diverse plater. Kollasj blir tatt i bruk, malingen er tynn eller tjuk, og kontrastene ender opp med å bli det avgjørende.

Titlene gir deg svært sjelden noen hint om hvor dette bærer hen, og kan noen ganger være nesten passiv-aggressivt hverdagslige bruddstykker av språk. «Når jeg drar» eller «Så står vi der da». Men like uventet får du plutselig alt servert med sølvskje. Når et, eller to, bilder bærer tittelen «Girls with pearl earring», veit man jo ikke bare hva det er man ser etter, men gitt et minimum allmennkunnskap i kunsthistorie, også hvorfor – selv om man selvsagt overhodet ikke så den komme.

Men sånn er det jo når man lar alle dører stå åpne. Ikke noe blir noensinne glemt, og alt kan skje. Vet dere hva, bare gå og se denne utstillingen, vær så snill.